

Na deze filosofische reflectie toont Peter een schilderij op de wand.

Peter: Zie je die lijnen in dit schilderij? Op het eerste gezicht lijken ze willekeurig. Wie de tijd neemt om dieper in het werk door te dringen, merkt op dat de lijnen een plattegrond vormen: van een huis, van een huizenblok, van een stad? Wat is er in de gecreëerde ruimte gebeurd? Niet alleen de lijnen, maar ook het overschilderen neemt een belangrijke plaats in. Wat is er weggeschilderd?

Welke invloeden kunnen we terugvinden in je werk?

Kunstenaars zoals Walter Swennen, Werner Mannaers en Ante Timmermans spreken me enorm aan. De manier waarop ze soms letters, taal integreren in hun werk, de manier van experimenteren, de grafische toets in hun werk. En de manier om de toeschouwer te laten geloven dat het 'simpel' gemaakt is. Niets is minder waar!

Peter trekt een boek uit zijn kast. Hij bladert erdoor, op zoek naar een citaat.

Peter: Hier lees: 'Basculer sur la peau des choses.' Dat is een citaat van Werner Mannaers. Dat is een voorbeeld van hoe je met taal omgaat. Woorden, zinnen gebruiken die zoveel meer inhouden dan de woorden alleen. Ze krijgen als het ware een extra dimensie. Of het woord laten uiteenvallen in letters. Recent luisterde ik naar een podcast van Bent Van Looij en Michaël Borremans. Die laatste vertelde dat kunstenaar zijn niet voor mietjes is. Het is verdomd moeilijk om voor een wit doek te staan en er iets goed op te krijgen. Ik begrijp dat maar al te goed, maar niet alleen het begin is moeilijk. Je moet ook beslissen wanneer een doek af is. Het omgaan

met de eeuwige twijfel is vermoeiend en fascinerend tegelijk. Ik put er kracht uit als ik het juiste spoor vind, als de keuze die ik heb gemaakt, de juiste was. Zelf laat ik een werk een tijdje rusten en begin aan een nieuw. Dus ben ik aan meerdere werken tegelijk bezig en is er een samenwerking tussen schilderen en tekenen. Wanneer is het werk af? Intuïtie.

Krijg je of vraag je feedback op je werk?

Ik krijg graag feedback, maar dat gebeurt niet vaak. Misschien zijn mensen wel bang om over kunst te praten? Of ondervinden ze dezelfde moeilijkheden als ik en kunnen ze de juiste woorden niet vinden? Ik heb wel de indruk dat veel mensen niet lang genoeg kijken om het te laten binnendringen. In mijn opleiding heb ik vaak mijn werk voor een jury moeten presenteren en dan moet je zaken aanhoren die je niet zo leuk vindt. Maar dat maakt je sterker, het houdt scherp. Een open geest is belangrijk om bepaalde dingen op te nemen en andere te laten varen.

Je hebt een eigen website waar beknopte info over je leven en werk terug te vinden is. Hoe treed je naar buiten als kunstenaar?

Ik heb geen eigen galerie. Dus ik ben verplicht om zelf naar buiten te treden. En ik geef toe dat het niet altijd even gemakkelijk is. Ik zie me niet binnenstappen bij een galerie met mijn portfolio onder mijn arm. Ik ben trouwens jaren niet buitengekomen. Ik had er geen behoefte aan, of misschien kende ik niet de juiste mensen of locaties. Nu is die drang er wel. Ik sta sterker in mij schoenen en ga wel op zoek naar artistieke initiatieven die de moeite lijken. Zo contacteerde Jan Moeyaert van Stichting IJsberg me voor 'Parazart #1': in Damme zouden bezoekers kennis kunnen maken met mijn werk.

Het idee: mijn originele ateliersetting naar daar overgebracht, zodat je mij gedurende drie zondagen 'live' aan het werk zou kunnen zien. Spijtig genoeg besliste een pandemie er anders over.

Wie zijn de kopers van je werk?

Vooraf jonge mensen voelen zich aangesproken door mijn kunst. Ik zorg ook dat mijn werken democratisch geprijsd zijn en toegankelijk voor iedereen. Ik kijk naar de markt. Schilderijen zijn unieke stukken, wat een verschil maakt met grafisch werk. En ik lever de werken meestal thuis af bij de mensen. Dan kan ik ook zien of mijn 'kindjes' een mooie thuis hebben gekregen.

Van welke kunstenaar zou je graag zelf een kunstwerk kopen?

Van Ante Timmermans. Hij keert terug naar het niets, naar de gewoonte van het leven. Hij maakt een wiel des levens en steekt tegelijk een spie onder dit wiel waardoor alles tot stilstand komt. Misschien een perfect beeld voor de tijd waarin we leven.

Ondertussen zijn we anderhalf uur en drie koffies verder. Voor een man die niet veel praat heeft Peter Troucheau zich vandaag overtroffen. In zijn atelier hangen lege papieren te wachten op inspiratie. Elke dag vat hij zijn artistieke strijd aan. Kunstenaar zijn, niets voor mietjes.

PETER TROUCHEAU
 ° 1971
 Studeerde aan HONIM, Brussel en Sint-Lucas Gent (grafiek).
 Combineert zijn artistieke praktijk met een job als verpleger.

Tekst: Yves Joris
 Foto's: Evenbeeld